

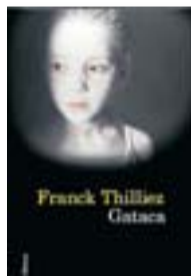
Ai dels intolerants a la lactosa!

PHILIPPE MATSAS MARS

inexplicable assassí, i ell el típic policia amb més passat que present i que encaixa dintre de la clàssica tipologia d'agent divorciat, amb problemes d'alcohol i violent, i en el seu cas hi hem d'afegir problemes psiquiàtrics que el van dur a ser internat al mateix manicomi on s'estava l'assassí de les filles de la Lucie. Els dos, que havien estat amants i fa temps que no es veuen, es tornen a trobar ara per investigar l'estrany crim de l'Eva Lotus, una noia trobada a la gàbia dels primats d'un centre de primatologia, jove, maca i que estava embarcada en una singular investigació en què al principi guaiten molts fils que els nostres investigadors hauran de lligar. A partir d'aquí es desplega tot l'entrellat d'un thriller en què els personatges van constantment d'un lloc a l'altre i en què se'ns posa al corrent dels darrers descobriments en el camp de la genètica, la biologia evolutiva, l'antropologia, l'eugenèsia, la intolerància a la lactosa i moltes altres coses més o menys interessants. S'ha de dir que Thilliez sap donar energia al relat i barrejar molt bé la part científica amb la part policíaca, a costa, també s'ha de dir, d'aplanar els personatges fins a deixar-los com paper de fumar. I això que hi surten un genetista psicòpata, un autista savant, un antropòleg que viu amb una tribu brasilera com el coronel Kurtz d'*El cor de les tenebres*, i una tribu del Brasil en què els investigadors troben la resposta a tot l'enigma: la violència forma part del seu ordre social i l'utilitzen per evitar la gerontocràcia, un dels pitjors virus de la terra, se'ns diu, i la culpa que el món occidental vagi com va.

La idea bàsica del llibre és una mica peculiar: els europeus estaríem lliures de ser massa violents perquè la nostra tolerància a la lactosa ens indica que hem evolucionat més que, diguem, els asiàtics o els ururu, tots ells intolerants a la lactosa i amb un alt grau de tolerància a la brutalitat. Com deia un altre francès, Michel de Montaigne: "Sembla que no tinguem més punt de vista sobre la veritat i la raó que el model i la idea de les opinions i costums del país on vivim. Allà hi ha sempre la religió perfecta, el govern perfecte i la pràctica perfecta de tot".

GATACA
FRANCK THILLIEZ
TRADUCCIÓ
DONARIUS
COLUMNA
672 PÀG./21€

Com tantes altres coses mal vistesses socialment i que prohibim als fills, la violència és tan visible a tot arreu que fins i tot un acaba pensant que, al cap i a la fi, la gent deu ser inusualment pacífica, ja que és capaç d'aïllar-se d'un fenomen tan omnipresent i espectacular. Si l'art finisecular té una característica és la seva desmesurada violència i la manera com s'hi complau: la pel·lícula en què sempre pensem en parlar de violència, *La taronja mecànica* (Stanley Kubrick), és la que, amb l'excusa de convertir-la en matèria de reflexió, acaba transformant-la en un espectacle fascinant, total i aclaparador.

I la violència, així en abstracte i pura i dura, és el que pretén investigar Franck Thilliez al seu nou thriller, *Gataca*, després de l'èxit obtingut amb *La síndrome E*. Ell mateix ens informa a l'epíleg que si la seva novel·la anterior tractava el tema de la violència en la societat contemporània i com es propaga, el darrer llibre vol abordar l'eix cronològic: com ha evolucionat des dels primers homes fins a la civilització moderna, per quins mitjans s'ha propagat, i si és genètica o cultural. I s'ha de dir que l'autor s'hi abraona amb decisió i coratge, i que pràcticament no hi ha regió del saber modern que no remeni i embolic on no es fiqui. Thilliez recupera els dos polítics de *La síndrome E*, Lucie Henebelle i Franck Sharko: ella amb el trauma d'haver perdut les filles a mans d'un

DAMIÀ ALOU

ELS CLÀSSICS

Ocells i vaga de sexe

JORDI NOPCA

Aristòfanes (448 aC - 380 aC) va escriure algunes de les comèdies gregues de títol més magnètic, al mateix temps que enunciatiu i senzill, d'una transparència que contrasta amb els fluids negrosos -altament humorístics- que les recorren: *Els núvols*, *Les granotes*, *Les vespes* i *Les bromes* són algunes de les obres que ens han arribat (se'ns fa la boca aigua d'imaginar el possible contingut d'*Els vaixells mercants*).

Manuel Balasch va traduir per a la Fundació Bernat Metge la pràctica totalitat de les comèdies aristofàniques que han sobreviscut. Aplegades en sis volums, el quart conté dues de les peces més conegudes del dramaturg grec, *Els ocells* i *Lisístrata*. A la primera, Evelpides i Pisteter decideixen fugir d'Atenes i trobar un lloc més adequat per viure en pau. Després de consultar-ho amb Tereu, els dos evadits tenen la pensada de reunir tots els ocells del món i fundar una ciutat al cel. De seguida comencen a aparèixer indesitjables -un poeta, un sacerdot i un traficant d'oracles- que destorben la placidesa de la nova ciutat.

Lisístrata explica la història d'una vaga de sexe. Les dones d'Atenes es decideixen a no satisfer els seus marits fins que no hi hagi una treva: estan tipes que la guerra ajorni un dia rere l'altre la vida familiar. Explícita i perversa, és encara una de les comèdies més representades d'Aristòfanes.

ELSOCELLS. LISÍSTRATA
ARISTÒFANES
(TRADUCCIÓ DE
MANUEL
BALASCH)
F. BERNAT METGE
160 PÀG./9,95€
(DIUMENGE,
AMBLARA)

L'APARADOR

J.N.

FICCIÓ

Diario de un...
G & W GROSSMITH
TRAD. IÑIGO JÁUREGUI
Nórdica Libros

M'agradaria saber qui ha arrencat deliberadament els fulls on hi havia les últimes cinc o sis setmanes del meu dietari. Ha estat un acte baixíssim! El meu quadern és gran, amb molt d'espai per escriure-hi les meves experiències quotidianes, i a aquesta tasca hi dedico (i ho dic amb molt d'orgull) moltes atencions". *Diario de un don nadie* -aparentment ensopit i banal- és una lectura deliciosa, carregada de mallet i malvolença *made in England*.

Història de...
INDRO MONTANELLI
TRAD. ORIOL SÁNCHEZ
La Butxaca

NO-FICCIÓ

El periodista i escriptor italià Indro Montanelli (1909-2001) va dedicar dos llibres a repassar en to divulgatiu, amè i entretingut la història de les civilitzacions grega i romana. *Història de Roma* comença fent memòria de com es van instituir les primeres escoles regulars. Montanelli hi escriu: "El llatí ja el sabien. Si l'haguessin hagut d'estudiar, deia el poeta alemany Heine, mai no haurien tingut temps per conquerir el món".

Gebre als vidres
ANTONI VIDAL
FERRANDO
Meteora

POESIA

Santanyí ocupa un lloc distingit en les lletres mallorquines perquè és el lloc on va néixer i viure Blai Bonet. Ja fa dècades que Antoni Vidal Ferrando construeix una obra poètica, narrativa i dietarística de prou densitat i força per convertir-se en el digne successor de l'autor d'*El mar*. Ara presenta el poemari *Gebre als vidres*, on llueix una vegada més un ventall de referències generós i paït amb cura, del qual surten poemes de gran potència.